

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 95 - 25 Kuruş

8 - Mart - Çarşamba - 1950

BİR AKŞAM
PAOLO ANNE-
SİNİN ÖLÜMÜN-
DEN SONRA
BİR DAHA
EL SÜRÜL-
MENİŞ
OLAN
PİYANO-
NUN TATLI
NAĞMELER
DİKARDIĞINI
İTTİ. TEES
SÜR VE TE-
CESSÜSÜNÜ
YENEMEDİ.
GİTTİ BAKTI.
3/1

BU KADAR GÜZEL ÇALACĞINI Zİ
TAHMİN ETMEZ.
DİM. ROMANS
KİMİN

BENİM

ARADIĞIM KADIN

NASIL? SİZ Mİ KOMPOZE ETTİ-
NİZ? HAYIR.. BANA İTHAF EDEN
BİR HOCAM KOMPOZE ET-
Tİ. BENİM DİYDURUM.
ÇÜNKÜ BUNU ONA BEN
İLHAM ETTİM.

PAOLO'NU YÜZÜNDE ACI BİR
TEBESSÜM BELİRDİ.
YOKSA BİR
DE NİŞANLISI
MI VAR?

YOKSA O
ÖĞRETMEN
NİŞANLINIZ
MI SİZİN?

NEYE
MAALESEF DİYOR-
SUNUZ.. YOKSA O
SİZİ SEVMİYOR MU?

HAYIR.. SEKSEN
YAŞINDA DA ONUN
İÇİN.

MAALE-
SEF HAYIR

ÇOK ŞÜKÜR! YA.. YANİ
BU ROMANS ÇOK GÜZELMİŞ
DEMEK İSTİYORUM.

İKİSİ DE MÜŞKÜL DURUMDA KALDI-
LAR, GÜLDÜLER.

BU TUŞLAR BENİMİÇİN ÇOK KİY-
METLİDİR. ÜZERLERİNDE ANNE-
CİĞİMİN PARMAKLARI DO-
LAŞIRDI...

AFFEDERSİNİZ
YOKSA GALMA-
MAM MI LÂZİM
DI?

BİLÂKİS BU SESSİZLİĞİ BOZMAKLA
ÇOK İYİ ETTİNİZ. ÇÜNKÜ BUNU SİZ-
DEN DAHA İYİ YAPACAK KİMSEYİ
TASAVVUR EDEMİYORUM

EYET.. HATTA BEN ANNEMİ
HIÇ GÖRMEDİM. SİZ HIÇ OL-
MAZSA ANNENİZİ HATIRLIYOR-
SUNUZ. BENİM HATIRLANA-
CAK BİR ŞEYİM YOK..

ANNELERİNİN SÜRÜNÜ İÇİN BİR
MÜDDET SUSTULAR. SONRA MATİL-
DE YAVAŞ YAVAŞ TUŞLARA DOKUN-
ÇOK GÜZEL.. FALİŞİ DA KEN.. DU-
Dİ GİBİ GÜZEL.. BAŞTAN BAŞA
RUH VE KALPTEN YAPILMIŞ
BİR KADIN

3/2

MATİLDE'NİN YA-
TAK ODASIYLA PAO-
LO'NUN YATAK ODASI
BİRBİRİNDEN İNCE
BİR DİVARLA AY-
RILMIŞTI. PAOLO
BİRAZ ÖTEDE GENÇ
KIZIN YAKINLIĞI DÜ-
ŞÜNDÜKÇE TITRI-
YORDU.

UYU YAVRUM MA-
TİLDİM UYU. EĞER RÜYA
GÖREBİLİRSEN BENİ
GÖR.. RÜYANA BİLE GİR-
MEK BANA YETER..

PAOLO'NUN
ARTIK GÖZÜ.
NE UYKU GR-
MEZ OLDU. HER
AKŞAM BİR KİTAP
BİTİRİYORDU.

PAOLO KÜ-
TÜPHANEDE KİTABIN ÜÇÜNCÜ
CİLDİNİ BULAMADI.

BABAM BİRİSİNE VERMİŞ OLACAK.. ZATEN
HIÇBİR KİTAP TAM BULUNMAZ Kİ..

HOMURDANARAK
YATAĞINA YATTI. IŞIĞI SÖN-
DÜRDÜ. MATİLDE'Yİ DÜŞÜNE-
REK UYKUYA DALDI.

BU CİLT
TE BİTTİ.
KÜTÜPHANE-
DEN ÜÇÜNCÜ
CİLDİNİ ALAYIM
BARI.. DAHA
GECEYARISI YENİ
OLDU..

BANA NE OLDU
YARABBI.. AMA
TUTULDUM RIZA..

UYUYALI HENÜZ YARIM
SART OLMUŞTU. ÜZERİNE DÜŞEN
YUMUŞAK BİR CİSMİN AĞIRLIĞIYLA UYANDI.

KİM O

ARKASI VAR

95/2

İsim günü sabahı, Mrs. Graham mutadı hilâfına erkenden uyanırdı ve hemen giyinmeye başlıyordu. Bir yandan da çocuklarının kendisine hazırlayacakları sürprizleri düşünerek için için sevinirdi. O da kızlarının gözüne her vaktinden daha güzel ve daha cazip görünebilmek için elinden geleni yapacaktı. O beyaz dantel yakalı, mavi elbiseyi giyince ne kadar bambaşka olacak, ne kadar değişecekti kimbilir?

Kocası işe gitmeden evvel onu iştiaqla kucakladı. Kadın da arkasından: "Güle güle git, sevgilim. diye seslendi. Ve güle güle gel!"

Graham da akşam, kucakları hediyeyle dolu olarak eve dönecekti mutlaka. Çocuklar kahvaltı masasının başına oturunca hep beraber annelerinin isim gününü tebrik ettiler. Kadın, Flossie'yi, Jean'ı ve Lilly'yi ayrı ayrı öperek bardaklarına sütlerini doldurdu.

Son birkaç aydanberi, beyaz yakalı mavi elbiseyi satın alabilmek için mütemadiyen para biriktirmişti. Ve şimdi, onu başka yerlere harcamamakla ne iyi ettiğini bir kere daha anlıyordu.

Çocuklarını, yüzünden saadet tebessümleri saçarak uğurladı ve onlar mekteplerinin yolunu tutunca Mrs. Graham da ev işlerini görmeye koyuldu. Ortalığı bir an evvel toplayıp çarşıya çıkabilmek için, sabırsızlanıp duruyordu.

Şehire giden otobüse atladığı zaman dışarıda tatlı bir bahar havası vardı. Açık pencereden giren rüzgâr, beraberinde çiçek kokuları getirerek hafif hafif esiyor, yolun kenarındaki kavakların yaprakları hafifçe sallanıyordu. Kadın da bu kokuyu ciğerlerinin her zerresinde hissetmek istiyerek derin nefesler alıyor, ve o anda dünyada kendisinden daha mesut bir tek kişi bile olmadığını düşünüyordu. Bugün, onun günüydü zaten.

Sargent'in büyük mağazasına girer girmez doğrudan hazır elbiseler satan kısmın yolunu tuttu. Kendisini mavi entarisi ile görünce, çocuklarının koparacağı hayret ve takdir dolu çığlıkları daha şimdiden işitiyor gibiydi âdetâ. Hepsisi de anneleri ile iftihar edeceklerdi.

Satın almak istediği entarinin bulunduğu tarafa doğru yürürken, adımları ayakkabı vitrinlerinin önünde ağırlaşıyordu. Jean'ın yeni bir çift patiğe çok ihtiyacı vardı. Çocuklara ayrılan camekân gerisindeki kırmızı ayakkabılar da öyle güzeldiler ki... Bir an, kendi ayıgındaki pabuçların da çok eskimiş olduğunu, içi sızlıyarak hatırladı. Topukları çarpılmıştı, yüzleri de handiyse yırtılacaktı.

Beyaz, yahut kırmızı bir elbisenin kendisine, o beyaz dantel yakalı mavi entariden daha ucuza mal olabileceğini düşünürken tezgâhtar da gelip karşısına dikilmişti. Mrs. Graham Allahtan Jean'ın ayak ölçüsünü hatırlıyordu. Bilâ tereddüt adamı takip etti.

Paketi kotuğuna sıkıştırdıktan sonra tekrar ilerlemeye başladı ve oyuncak vitrinlerinin önünden geçerken gene durakladı. Gözleri bu sefer de bir çift yepyeni Patene takılmış ve Lilly'nin ne zamandan beri böyle bir şeye sahip olmak isteği ile yanıp tutuştuğunu hatırlamıştı. Çocuğun onları görünce, sevinçle nasıl boynuna sarılacağını tasavvur ederek çabucak kararını verdi ve hiç düşünmeden dört tane birer dolarlık banknotu kasiyerin önüne bıraktı.

Nihayet elbise kısmına varabil-

BİR YILDÖNÜMÜ

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Kutunun içinden, beyaz dantel yakalı mavi elbise çıkmıştı.

mişti. Fakat şimdi de mavi entariye değil, genç kızlar için dikilmiş olan çay elbiselerine bakıyordu. Flossie'nin bu entarilerden birini giyebilmek için canını bile vereceğini, Mrs. Graham gayet iyi bilirdi. Ve şimdi kalbinden gelen bir ses ona sanki, beyaz yakalı mavi elbiseyi tamamiyle unutmasını söylüyor gibiydi.

Böylece kolunun altındaki paketleri üçleştirdi.

Biraz sonra da kadın elbiseleri satan kısmın tezgâhtarı, başını sallayarak: "Maalesef, Madam, diyordu. Mağazamızda söylediğiniz fiata satın alabileceğiniz hiçbir entari yok. Fakat, eğer arzu ederseniz size yeni gelen güzel önlüklerimizden verelim..."

Mrs. Graham geriye kalan iki dolarını da önlük paketi ile değiştirdikten sonra evinin yolunu tuttu.

Mavi entariyi unutmuştu bile...

Hediyelerini verdiği zaman çocuklar, sevinçlerinden handiyse göklere uçacaklardı. Jean hemen eici patiklerini ayağına geçirdi. Lilly patenlerini takmış, odanın içinde dört dönüyordu. Flossie de entarisini alır almaz doğru yatak odasındaki aynanın önüne koşmuştu.

Çok geçmeden babaları da eve döndü ve hep beraber yemek masasının etrafına toplandılar. Tabakların arası, içleri gül ve leylâk dolu vazolarla süslenmiş, ortaya Mrs. Graham'ın en son resmi, gümüş bir çerçeveye yerleştirilerek konmuştu. Onun hemen yanında da üstüne renkli mumlar takılmış olan, yıldönümü pastası vardı.

Lilly: "Biz de sana bir hediye aldık, anneciğim, dedi. Fakat önce

bir tek nefeste şu mumları söndür bakalım."

Mrs. Graham ancak üç üfleyle kızının isteğini yerine getirebildi. Sonra babaları onu öptü, çocuklar da Mr. Graham'ı takip ettiler.

Derken kızların bakışları değişiverdi. Hepsinin gözlerinden mânalı tebessümler saçılmaya başlamıştı. Mrs. Graham heyecanla bekliyordu.

Lilly yandaki odaya geçti, kollarının arasında kocaman bir paket taşıyarak döndü ve annesine uzattı.

Kadın: "Teşekkür ederim, çocuklarım" dedi. Bir yandan da elleri titreyerek kutuyu açmaya çalışıyordu.

Birdenbire bir hayret çığlığı kopardıktan kendini alamadı. Kutunun içinden, beyaz dantel yakalı mavi elbise çıkmıştı.

ONLAR ERMİŞ MURADINA...

İlkbahar adamakıllı ilerlemiş ve Limasito küçük bir cennete dönmüştü. Günlük güneşlik, güzel bir günde Vilâ ilk defa olarak evden dışarıya çıkmağa cesaret edebildi. İntikamını alabilmek ve düşmanı ile arasındaki mücadeleden muzaffer çıkabilmek için genç kız kendini amansızca yormuş, helâk etmişti. Son muzafferiyet anının heyecanı, hele Star Viley'in kurşuna dizilmek-tense kendi canına kıymayı tercih ettiğinin haberi Vilâ'yı büsbütün bitirmişti.

Haftalardır genç kız kendinden habersiz humma nöbetleri içinde titreyerek yatıyordu. Şimdi ateşi inmişti ama bütün enerjisi ve canlılığı okadar tükenmişti ki genç kız hayata yeniden başlamak, iyileşmek istemiyordu bile. Derken bir gün Seli Beyli'nin kocasıyla konuştuklarına kulak misafiri olmuş ve hayat gözüne gene ansızın güzel görünmüştü. Seli kocasına şöyle diyordu:

— Şu zavallı Körn'e öyle acıyorum ki! Her Allahın günü kızdan haber almağa geliyor. Her gün ona, «Hâlâ bildiğin gibi» demek acı geliyor, doğrusu! Şu kız bir iyileşse! Ömrümde Körn gibi sadık, vefakâr aşık görmedim doğrusu. Çocukcağız da Biliyle beraber kendini yedi, bitirdi. Hayale döndü, biçare!»

Aşık! Vilâ damarlarına yeni ve çok güzel bir sıcaklığın yayıldığını hissetmişti. Kendini tekrar yastığa gömmüş ve hemen o gün okadar iyileşmişti ki ertesi gün ayağa kalkmış ve dışarıya çıkmıştı.

Şimdi yumuşak bahar akşamının okşayıcı serinliği içinde sezlonga uzanmış yatıyor ve sevgilisinin gelmesini bekliyordu.

Körn mektup hâdisesinin mahiyetini henüz bilmiyordu. Vilâ'yı hâlâ koket, hercaı bir kız sanarak üzüyor, kendi kendini yiyip bitiriyordu. Bir an evvel gelseydi de Vilâ ona hakikati anlatsa, ondan af dilese, onun affını kazanmak için her şeye razı olduğunu söyleseydi!

Bu tatlı hülyalar arasında geçen ayların hâdiseleri ona hummalar içinde yatariken gördüğü bir rüya gibi geliyordu. Sanki Vilâ Limasito'dan hiç ayrılmamıştı. New York'a gitmezden evvelki hayatının berrak akışı hiç bulanmamıştı...

Seli Beyli'nin sesi onu daldığı hülyalardan uyandırdı.

— «Bedbaht Ruhlar Kuyusundan günde binlerce fıçı petrol çıktığını bilmiyorsun, tabii! O Mr. Nort'la Mr. Halsted'e verdiği hisse senedi paralarının zararını çoktan çıkardın, kızcağızım. Maamafih gene de diyorum ya, onlara paralarını vermekle doğrusu aptallık ettin. Sana yaptıkları şeylerden sonra cezalarını çekmeleri lâzımdı!»

Vilâ, «Hayır, Seli» dedi. «Mr. Nort da, Ripley Halsted de bana karşı çok iyi davrandılar. Bana daima şefkat gösterdiler. Bir hataya kurban gitmelerine doğrusu göz yummazdım. Tia Juana ne âlemde? Artık gelse de bir görsem!»

Seli kıkır kıkır güldü.

— «Tia Juana gölde boğulan o Bedbaht Ruhların hatırası için bir kilise yaptırıyor. Bir de kocaman, sapsarı bir otomobil aldı. Jose de Dan'dan şoförlük dersleri alıyor. Ah, Bili'ciğim o Dan Marley'i görme! Ona yeni kumpanyanın hisse senetlerinden verdin vereli çocuk petrol mühendisi olup çıktı! Körnün peşinden ayrılmaz oldu. Ha, aklıma gelmişken sorayım. Ne zamandır merak ediyorum. Tia Juana yerine imza eden kadının Rosa Mendez olduğunu nereden öğren-din, Allah aşkına?

Vilâ güldü.

Aşk ve Macera Romanı: 35

— «Onu ben öğrenmedim. Mr. Tod öğrenmiş. Onunla Topaz Galçta karşılaştığımızı biliyorsun. Sonra o buraya benden evvel geldi. Bedbaht Ruhlar meselesinde daima bir sahtekârlıktan şüphelendiği için önce doğru Viktorya'daki notere çıkmış. Noter Juana Reyes imzasını atan kadını tarif edince Körn bunun Tia Juana olduğunu hemen anlamış. «Bu sırada Tia Juana ile Jose,

Dan'ın kız kardeşiyle birlikte Fildelfiyadaydılar. Dan'a hemen bir telgraf çektim. O Tia Juana ile Jose'yi getirdi. Ben onu Viktorya'dan karşıladım ve orada Mr. Tod'u gene gördüm. Mr. Tod bana her şeyi anlattı.

«Star Viley'in notere Tia Juana diye yutturduğu kadının Limasito'dan veya Viktorya'dan olamayacağı-nı tahmin etmiş. Onun için gölün

Sonra, kendisine doğru uzanmış, iki küçük, beyaz el görerek durdu. Sonra, her şeyi unutarak bu elleri tuttu ve...

civarını bir kolağan etmiş. Trevina çiftliğinin civarında oturan sefil, ihtiyar, kimsesiz, yarım akıllı bir kadının namını ısıtmış. Bu kadın ansızın meçhul bir paraya konarak bütün ömrünü geçirdiği sefil kulübesinden uzaklaşmışmış. Herkes onun bu parayı nereden bulduğunu merak ediyormuş. İşte Rosa Mendez buymuş.

«Arizona'da ansızın tarla alive-ren sabıkalının macerasını iyi bilen Körn tabii bu işten de şüphelenmiş ve konu komşuya Rosa Mendez hakkında sualler sormuş. Onun oldukça iyi aileden gelme, tahsilli bir kadın olduğunu fakat içki iptilâsı yüzünden bu hale düştüğünü öğrenmiş.

«Sonra Rosa Mendez'in taşınmazdan evvel birkaç gün kulübesine kapandığını ve hiç dışarıya çıkmadığını da öğrenmiş. Merak içinde kalan komşular onu gözetlemişler ve durmadan bir şeyler yazdığını, sonra da yazdığı kâğıtları ateşe atıp yaktığını görmüşler. Körn bunu duyar duymaz artık onun Tia Juana'nın imzasını taklit ettiğinden tamamen emin olmuş. Hemen onu arayıp bulmuş. Kadını öyle bir kandırmış ki hakikati ağzından hemen almış. Ben Viktoryaya geldiğim zaman Rosa Mendez'i de orada buldum.»

Seli Beyli hayran hayran, «Yaman çocuk doğrusu şu Körn!» dedi. «Ne yalan söyleyeyim bayılıyorum ona. Öyle bir erkeği zor bulursun, Bili'ciğim.

Genç kız hafifçe kızarak, «Öyle, Seli» diye kadının sözlerini tasdik etti. «Her neyse, bütün o macera oldu, bitti artık. Ama bir şeye yanmıyorum: Kuzenlerimi bir daha göremedim!»

Seli burnunu kıvrırdı.

— «İsabet olmuş, şekerim. Erkekler gene zararsız mahlûklardı. Ama hele o Mrs. Halsted'le kıızı yok muydu ya! Haydi Mrs. Halsted yaşlı kadın. Ama o kibirli kuklaya ne oluyordu anlıyamıyorum! Sen gelmezden evvel adını andırmıyorlardı. Halbuki her şey meydana çıktıktan sonra bir görmeliydin! Kuzinimiz diye yanlarına varılmıyordu. Sözüm ona buraya, bana yardım etmeğe geliyorlardı ama canımı burnumdan getirdiler. Hiçbir şeyimi beğenmezler. Habire tenkit, tenkit, tenkit! En nihayet boğazıma kadar geldi. Açtım ağzımı, yumdum gözümü! Bir daha buraya uğrıyamadılar!»

Vilâ başını arkaya yasladı ve Seli Beyli ile Ancelika ve Mrs. Halsted'i karşı karşıya tahayyül ederek güldü. Seli ise kulaklarını kabartmış bir ses dinliyordu.

— «Galiba gene beni çağırıyorlar!» dedi. «Sözüm ona hizmetçilerim var! Ben olmadan bir iş yapamazlar!»

Ve koşar gibi adımlarla hemen içeriye girdi ve kapıyı çabucak kapadı. Zira duyduğu ses gitgide yaklaşan nal sesleriydi.

Bu sesi şimdi gölgeler içinde yatan kız da farketmiş, göğsü heyecan içinde inip kalkarak sevgilisinin gelmesini bekliyordu.

Soluk yüzlü, genç bir ay doğmuştu ve etrafa serptiği ılıgın ışıpta, bir kurdele gibi kıvrım kıvrım uzanan yolda ilerliyen atının gölgesi iyice seçiliyordu.

Süvari atından atladı ve merdivenleri koşarak çıktı. Sonra kendine doğru uzanmış iki küçük, beyaz el görerek durdu. Sonra her şeyi unutarak bu elleri tuttu ve hasretle tutuşan dudaklarına bastırdı. Gölgeler içinden Vilâ'nın sesi,

— «Körn» diyordu. «Bilmem beni affedebilecek misin...»

Gelecek Sayıda Başlıyoruz:

GİZLİ
KUVVETLER

NAT PINKERTON

ANNE PINKERTONU DAVET ETMEK DELİLİK... O HER ŞEYİ BİLİYORDU.

BUNUN TAMAMEN FARKINDAYIM DIK. ONUN İÇİN ÖNÜ SÖZ ÖNÜNDE BU LUNDURMALIYIZ.

ÇOK İYİ VAKİT GEÇİRDİK MİSİNİZ BOMONT.

MEMNUN OLDUM KIZIM. BENİM DE SİZE BÜYÜK BİR SÜRPRİZİM VAR.

DEMİR DİKSON ANLATTI. BELKİ KADIN BİZİM TEBDİLİ KİYAFETİ ÇAKTI. TILKININ BİRİ... HERNEYE SAKALDAN KURTULMAK HOŞUM GİTTİ.

HELE DORYAN'NI GÖRMEK.

BÜYÜK BİR SÜRPRİZ Mİ? NEDİR O MİSİNİZ BOMONT?

SÖYLENEM. AMA KENARINDAN BİRAZ AĞIRLIYAYIM. AKŞAM YEMEĞİNE MÜSTESNA BİR MİSAFİRİMİZ VAR. GİT GİYİN.

NAT MI ACABA? HER İHTİMALE KARŞI İYİ SÜSLENİYİM.

ANNEMİN BU MEÇHUL DAVETLİSİ KİM?

TAHMİN EDENE DİN Mİ? NAT PINKERTON

MİSTER NAT SAHİDEN ÇOK HOŞSUNUZ. BU SABAH SİZİ HEMEN TANIDIM BU KILIĞA NE HACET VARDI.

ŞAKA... BENİ AFETTİĞİNİZ İÇİN SİZE MİNNET TARIYIM.

DUR SANA BİR ŞEY SÖYLİYECİM.

SİMDİ OLMAZ NAT.

O NE SARI LIŞTI ÖYLE YAHU?

NAT NE SEVİNDİM GELDİĞİNE

SENİ ÇOK ÖZLEDİM DORYAN..

YEMEK HAZIR HANİMEFEN Dİ.

SÖZÜNÜZÜN ALTI MORAR MIŞ. KARŞI TARAF HASTANEYE Mİ KALDIRDI. LAR.

ZAVALLI ÇOCUK... KARANLIĞA GEZERKEN MUTLAKA BİR YERE ÇARPAR BU SEFER BİR AĞAÇA ÇARPMIŞ.

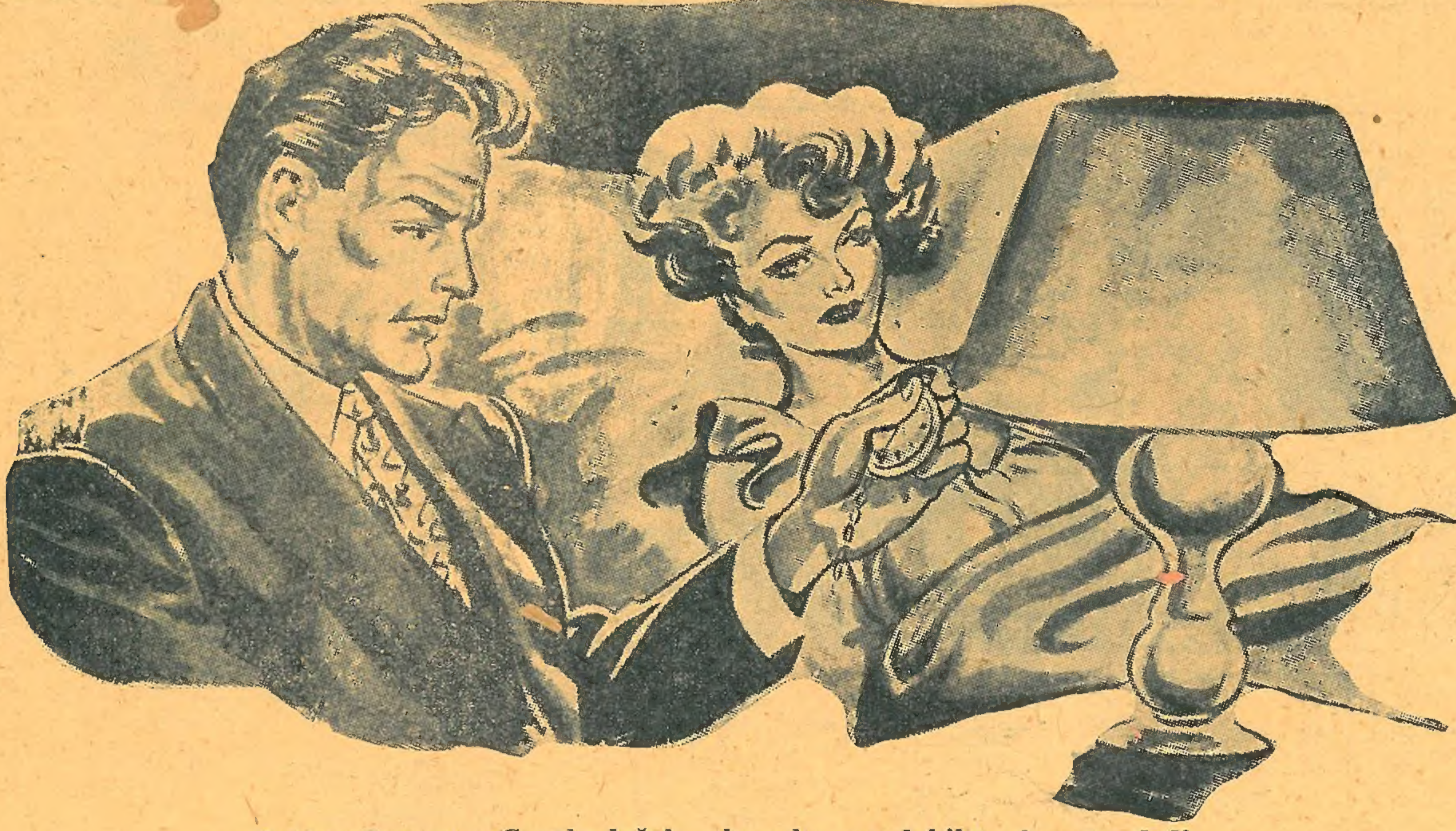
DORYAN SENİ MEK İSTİYORUM. KEŞKİ ŞİMDİ BURADAN ÇIKABİLSEK.

YALNIZ GÖRMEK İSTİYORUM. SAĞMALAMA MİSAFİRE KARŞI NEZAKET SİZLİK OLUR AYIP..

ARKASI VAR

ÇALINAN SAAT

Nakleden: N. Yeğınobalı

Doktor Benson: «Çocuk doğalı, olsa olsa on dakika oluyor!» dedi.

Y organı attı ve yatakta doğru-
larak bacaklarını yere sarkıt-
tı. Çıplak ayaklarını soğuk ze-
min üzerinde gezdirerek terlikleri-
ni aradı. Telefonun zili insanı deli
eden bir ısrarla çalıyordu.

Dr. Benson ışığı yakıp telefona
gitti ve «Ben Doktor Benson» dedi.

Dışarda kış rüzgârı insanı ür-
perten seslerle uluyordu. Dr. Ben-
son çabucak giyindi, sonra ceketin-
in cebinden saatini çıkarıp baktı.

Gece yarısını iki saat geçiyordu.
Çocuklar da doğmak için neden bu
kadar olmayacak saatleri bekler-
lerdi ki!

Dr. Benson her zamanki çanta-
sıyla beraber kasabanın «Çocuk
Çantası» diye andığı ve aklı ermi-
yen bütün çocukların içinden çık-
tıklarını sandıkları uzun, büyük
çantayı aldı.

Rüzgâr bıçak gibi kesiyordu.
Dr. Benson iki buklüm eğilerek ga-
raja koştu ve küçük otomobiline
binip yola düzüldü.

Sorley'lerin evi kasabanın adam
akıllı dışında ve çok uzaktaydı. Dr.
Benson bu ayazda tatlı uykudan
uyandırılmanın ve can sıkıntısının
hincından,

— «Şu Mrs. Sorley de acayip ka-
dındır vesselâm» diye düşündü.
«Dokuz çocuk doğurdu, ama bir ta-
nesini bile şöyle iyi bir havada ve
gündüz gözüyle doğurmadı...»

Dr. Benson iyi bir adam ve iyi
bir doktordu. Fakat henüz gençti
ve bir kasabanın tek doktoru olma-
nın ezici yüküne henüz alışmamıştı.

Bir köşeyi dönünce arabanın pro-
jektörleri ileride tek başına yürü-
yen bir adam gördü. Bir yol arka-
daşı bulmuş olacak gibi onu sevin-
dirdi. Otomobili yavaşlatarak yolcu-
ya yaklaştı. Bu, kolunun altında
ufak bir çıkın taşıyan, kısa boylu,
orta yaşlı bir adamdı.

Dr. Benson onu içeriye aldı.
— «Gideceğiniz yer uzak mı?»

Adam, «Uzak ya» dedi. «Mirale
köyüne gidiyorum. Sabahleyin ora-
da olmam lâzım. Allah sizden razı
olsun. Yolumu yarı yarıya kısaltı-
nız.»

Dr. Benson ceketinin cebinden
sigara paketini çıkardı ve yol ar-
kadaşına uzattı. Adam paketi aldı.
Bir sigara yaktı. Sonra paketi bir
an elinde tuttu.

— «Bir tane daha alıp ta sakla-

sam olur mu, beyim?»

Dr. Benson güldü: «Tabii. İste-
diğiniz kadar alın» dedi. Bir an
sonra göğsünde bir temas hissetti.
Yolcu:

— «Siz işinize bakın» dedi.
«Ben paketi cebinize koydum.»

Ondan sonra havadan sudan bah-
setmeğe başladılar. Yolcu isminin

Ted Evans olduğunu, şoförlük yap-
tığını söylüyordu.

— «Sizin işiniz nedir?» diye
sordu.

«Doktorum» diye cevap verdi.
«Dünyaya bir kadının onuncu ço-
cuğunu getirmeğe gidiyorum.» A-
dam güldü: «Şu çantalardan şüphe-
lenmişim, zaten.»

Aksi Tesadiif

Nakleden: Leylâ BEKEM

D enizden uzak küçük bir kasabada
oturuyorduk. Bir gün, bir kıyı
sehrinde oturan Behzat Amcadan
bize ufak bir paket balık yolla-
masını rica ettik. Parasını da posta
ile gönderdik. Bir kaç gün sonra ba-
lıklar gelince karımla ben sevinçten
deli gibi olduk. Karım hemencecik ba-
lıkları temizledi. Güzel e tavaya dizip
ateşe koydu. Kızartma a başladı. Tam
o sırada postacı bir mektup getirdi.
Mektubu açıp karıma okudum:

Çocuklar,
Ne zamandır size gelmek istiy-
ruz fakat olmadı. Ama yarın muhak-
kak geleceğiz. Balıkları kızartmayın.
Bizi bekleyin. Onları kızartmayıp yol-
ladıkları vakit bozulmasınlar diye hu-
susî bir kutu içine koymuşlar ya, o
kotuda muhafaza ederseniz katıyen bo-
zulmazlar. Balıkları getirmek için size
yol gösterdik, beş on kuruş da biz
yolladık; unutmayın! Dokuz kişi ge-
liyoruz. Yarın öğleden sonra oradayız.
Balıkları gözümün önüne getirdikçe
ağzımın suyu akıyor. Gözlerinizden
öperim.

Behzat Amca
— Allah kahretsin diye mırıldan-
dım. Gördün mü başımıza gelenleri
Gülgün. Ne yapacağız şimdi.

Karım,
— Keşke bekleyseydik Tarık dedi.
— Keşke, keşke. Fakat bekleme-
dik işte. Bak balıklara; kızarıyorlar
bile. Akrabaladımızın ne mal olduk-
larını biliyorduk. Bir verdiler mi bin
isterler.

— Ne yapacağız şimdi? diye karı-
ma sordum.

— Bilmem ki...

— Ya balıklar yarına kadar bo-
zulursa? Ne de olsa balıklar elimize
geçinceye kadar diyelim üç gün yolda
kaldılar. Bir de bu gün eder dört, ya-
rın eder beş gün. Gülgün şekerim val-
lahi bozulurlar.

— Eyvah ne yapacağız? Herkes
zehirlenecek.

— Zehirlenecekler ya. Fakat ba-
lıkları çıkarınsak da olmaz. Alimal-
lah dillerinden kurtulamayız.

Birden karım,

Buldum. Buldum. Bir çare bul-
dum Tarık! diye haykırdı.

— Neymiş o söyle bakalım.
— Yarın balıkları misafirlere ik-
ram etmeden önce bozulmuşlar mı bo-
zulmamışlar mı diye bir bakarız.

— Nasıl?
— Kedimiz var ya Tarık.

— ?...
— Balıklardan bir tanesini kediye
veririz. Kediye birşey olmazsa Behzat
amcaya da birşey olmaz.

Hakikaten iyi bir fikirdi bu.

Ertesi sabah kalkar kalkmaz mut-
fağa koştuk. Balıklara baktık. Görü-
nüşte bozulmamışlardı. Belki biraz ko-
kuyorlardı ama her bahk kokar. Ko-
lonya kokacak değiller ya.

— Tarık kedi nerede?
— Bilmem buralarda bir yerdey-
di. Boncuk... Boncuk... Pisi.. pisi...

Kedinin önüne küçük bir balık at-
tık. Kedi hemencecik balığı kemirmeğe
başladı. Beş dakika içerisinde yiyip bi-
tirdi.

Gözlerimizi kediden ayırmıyorduk.
O ise pür neş'e oradan oraya koşuyor
yumağı ile oynuyordu.

Öğle vakti tekrar mutfağa girip
karıma sordum,

— Gülgün, kedi nasıl?
— Sapasağlam.

Saat 1 oldu, 2... 3... nihayet 4 ol-
du. Kedinin maşallah hiçbir şeyciği
yoktu.

Nihayet akrabalar teşrif ettiler.
Tam dokuz kişi. Amcalar, dayılar, tey-
zeler, yengeler,

— Nasıl balıklar kızarıyor mu?
— Merak etme Behzat amca şimdi
hazır olacaklar.

Selma yenge,
— En büyük balığı ben yiyece-
ğim, diye bana seslendi ve henüz ha-
zır olmıyan sofraya doğru yürüdü.

Ben mutfağa karımın yanına koş-

Birkaç dakika yollarına sükût
içinde devam ettiler. Dr. «İnşallah
çok geç kalmam» diye düşündü.
Saatine bakmak için elini cebine
götürdü. Saati cebinde değildi...

Dr. Benson yanındaki adama
hiçbir şey belli etmemeğe çalışa-
rak tabancasını aldı. Sonra araba-
yı ansızın durdurdu ve tabancayı
adama çevirerek huşunetle:

— «Saati cebine koy» dedi.

Adam korkuyla sıçradı ve elle-
rini açtı. Kekeliyerek:

— «Aman beyim!» dedi. «Ben de
sizi!»

Dr. Benson soğuk bir sesle, «O
saati cebime koy yoksa ben sana
gösteririm» diye söylendi.

Evans titriyen ellerle yeleğinin
cebinden saati çıkardı ve doktorun
cebine bıraktı. Benson otomobilin
kapısını açtı ve yolcuyla dışarıya
tekmeledi.

— «Ben de acıyıp ta seni otomo-
bilime almıştım» diye söylendi.

Acı kış rüzgârı otomobilin ka-
pısını kendiliğinden, şakkadak ka-
padı.

Mrs. Sorley onuncu çocuğunu
kolaycacak doğurdu. Doğumdan
sonra Dr. Benson bir sigara yaktı
ve:

— «Gelirken otomobilime birini
aldım» dedi. «Herif nerdeyse saa-
timi aşırıyordu. Ama tabancamı
görünce geri verdi.»

Otto Sorley, «İyi ki!» dedi. «Yok-
sa çocuğun ne zaman doğduğunu
bilemiyecektik. Saat kaç, doktor?»

Dr. Benson, «Çocuk doğalı olsa
olsa on dakikada oluyor» dedi.
«Şimdi saat...»

Saatin kaç olduğunu görebilmek
için masadaki gaz lâmbasının ba-
şına gitti.

O zaman gözleri büyüdü ve an-
sızın solan yüzünde dudakları ha-
fifçe aralandı.

Zira elinde tuttuğu bu çatlak
camlı, eski saat, kendi saati değildi.

tum,
— Kedi nasıl?
— Merak etme Tarık kedi iyi.
— Öyleyse haydi balıkları sofraya
koy artık canım.

Balıkların sofraya gelmesiyle aç
gözlü akrabalar masaya üşüşüp kapış-
maya başladılar.

Yemeği müteakip yan odaya geç-
tik. Kahvelerimizi, sigaralarımızı içme-
ğe koyulduk. Birden hızla kapı açıldı,
eşikte saç başı dağılmış, yüzü bem-
beyaz hizmetçi kız göründü.

— Aman beyefendi... Kedi... diye
feryadı bastı.

— Ne dedin?
— Kedi...

— Sakın...
— Kedi öldü.

Hizmetçi kız ağıya ağıya mutfa-
ğa döndü. Ben yerimden fırladım, mi-
safirlerime hitaben,
— Bir dakika beni dinler misiniz?
dedim. Korkacak birşey yok. Balıklar,
evet balıklar taze değillerdi. Belki de
bozulmuşlardır diye düşündük onun i-
çin bir tanesini kediye vermiştik. Ke-
di öldü.

Sözlerim odada bir bomba tesiri
yaptı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.
Bir kaynaşmadır, bir koşuşmadır başla-
dı.

— İlâc, kusturucu bir ilâc yok
mu?

Kimi ilâc içti. Kimi parmağını,
kaşığı ta damağına kadar ağzına sok-
tu. Arada bir kendilerine geldikçe bana
yumruklar sallıyor, tehditler ediyor, kü-
fürler savuruyorlardı.

Misafirlerim benim inim inler, kıv-
ranırlarken ben mutfağa koştum.

— Kız Nazlı gel buraya.
— Buyurun beyefendi.

— Kedi ne zaman öldü?
— Demincek beyefendi. Demincek...

— Çok mu kıvrandı?
— Hayır. Sokağa çıkıyordum. Ke-
di de arkamdan dışarı fırladı.

— Yere yıkılıverdi, demek?...
Hizmetçi kız ağıyarak,

— Hayır beyefendi dedi. Ansızın
köşeden bir otomobil çıktı, zavallıyı
çiğneyiverdi.

GİZLİ VAZİFE !..

TABİİ.. TABİİ.. DERHAL
HAREKET EDECE-
GİZ..

TEGMEN
İLK KAMYO-
NUN DİREK-
SİYONUNA
GEÇTİ.
ALEN DE
YANINA SEÇ-
Tİ.

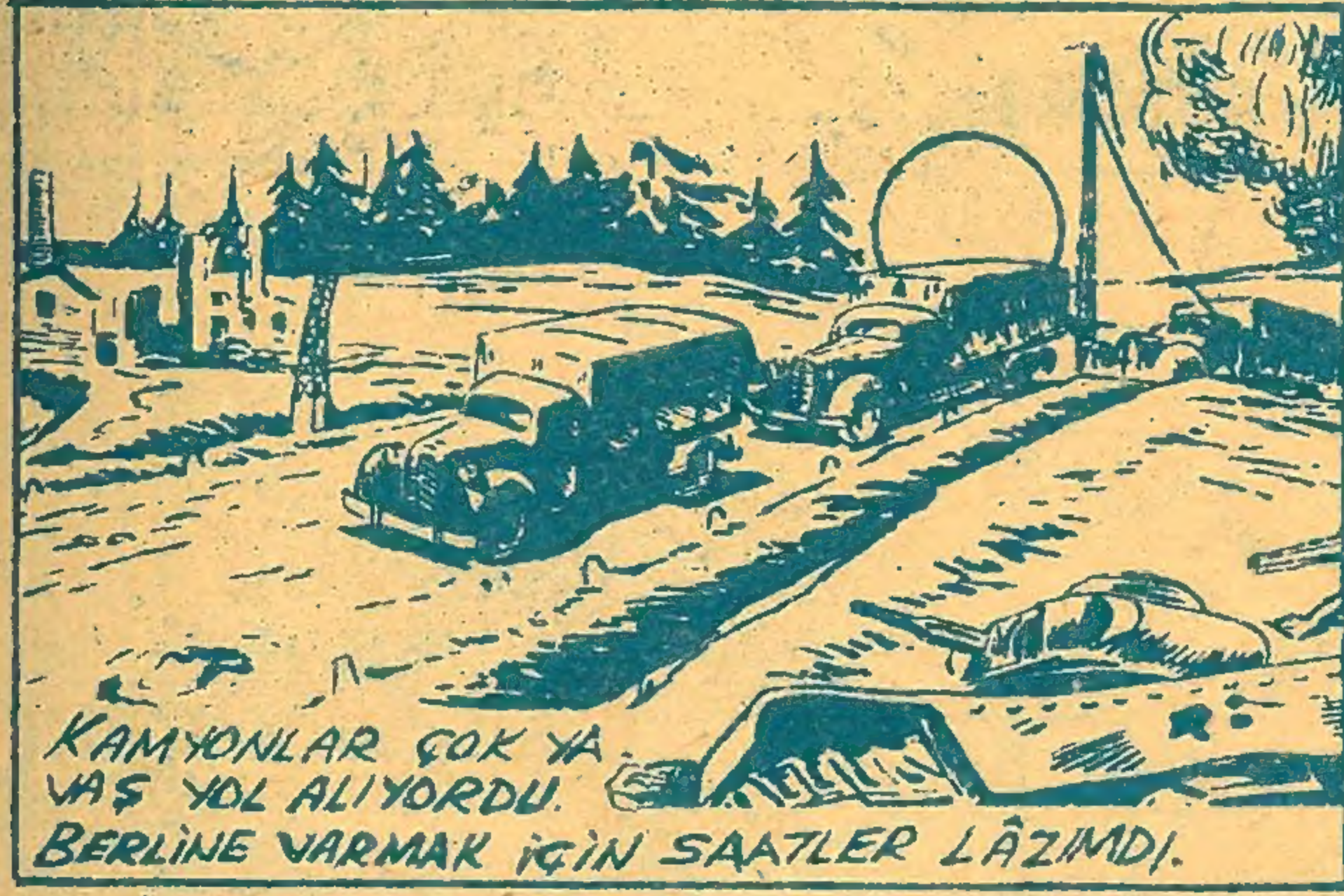
95

BU YOLUN SİZİ
BERLINE GÖTÜRE-
CEĞİNİ SANIYOR
MUSUNUZ?

NE SANMASI?
YOLUN BER-
LINE GİTTİĞİNİ
KATİ OLARAK
BİLİYORUM.

BENCE EN TEH-
LİKELİ YOL BU..
RUSLARIN E-
LINE DÜŞE-
BİLİRİZ.

MASAL OKUMA DE-
LİKANLI.. BERLİNDE
ÜÇ ÇOCUĞUM VE
KARM AÇ VE SE.
FİL BENİ BEKLİ.
YORLAR..

KAMYONLAR ÇOK YA-
VAŞ YOL ALIYORDU.
BERLINE VARMAK İÇİN SAATLER LÂZIMDI.

BEN ARKADAŞLARIMI GÖREYİM ŞİMDİ
GELİRİM.. SİZ YOLLUNUZA DEVAM
EDİN.. BU GİDİŞLE
YOLU HIÇ
ŞAŞIR-
MAZSINIZ

HAYDI YOLUN AÇIK
OLSUN..

DOĞRU BERLINE
GİDİYOR-
LAR?

NE YAPA-
BİLİRİZ?

LASTİĞİN
BİRİNİ PAT-
LATIRIM..
YOLDA KA-
LIRIZ. KİM-
SE FARKINA
BİLE VAR-
MAZ. HELE
BİR DENE-
YELİM..

KOMUTAN
SİZİNLE KO-
NUŞMAK İS-
TİYOR
BU
SIRADA
BİR MOTO-
SİKLETLİ
BİR HABER-
Cİ GELDİ.
TEGMENE.

EVET.. YİNE ON
DAKİKA KAYBE-
DECEĞİZ..

TOP ATEŞİNİ DÜ-
YUYOR MUSUNUZ?
HERHALDE RUS-
LAR ÖNÜMÜZ
DE OLACAK.

HAYIR KO-
MUTANIM
ZANNET-
MEM..

KAMYONUNUN BAŞINA
GEÇ. (DUR) EMRİ VER.
VE BİRAZ BEKLE

BAŞÜS-
TÜNE
KOMU-
TANIM.

DİKKATLİ OLUN ÇOCUK-
LAR.. HENÜZ YERİ-
NİZDEN Kİ-
PİRDAMA-

ALEN ÇAKTIRMA-
DAN LÂSTİĞİN
BİRİNİN HAVASINI BOŞALTTI.

NE OL-
DU?

BİR LÂSTİK PAT-
LADI. ZATEN YOLU
DEĞİŞTİR-
MELİYİZ.

LÂSTİKLE UĞ-
RASMA.. BASKA
BİR KAMYONA
GEÇ..

BU YOL YANLIŞ-
TIR.. BEN ÖNCÜ
OLAYIM.

DİKKAT ET. RUSLARIN
ELİNE DÜŞMİYELİM. AR-
KADAŞLARINDAN BİRİNİ
GÖZCÜ KOY..

95

BAŞÜS-TÜNE KOMUTA-
NIM. BİZ
HAZIRIZ

HAYDI
ÖYLEYSE

TALİİN GARİP CİLVESİ..
BİZ NE KADAR U-
ZAKLAŞMAK İSTE-
SEK OLMUYOR.

ALEN
VE BÜTÜN
ARKADAŞLA-
RI BİR BASKA KAMYONA BINDİLER.

TEGMEN KAMYONUN HARE-
KETİNİ GÖRDÜ SENDEN
NEREYE GİDİYOR-
LAR?

EWEL BERLİN
DE OLACAKLAR
AZIZIM..

ARKASI VAR

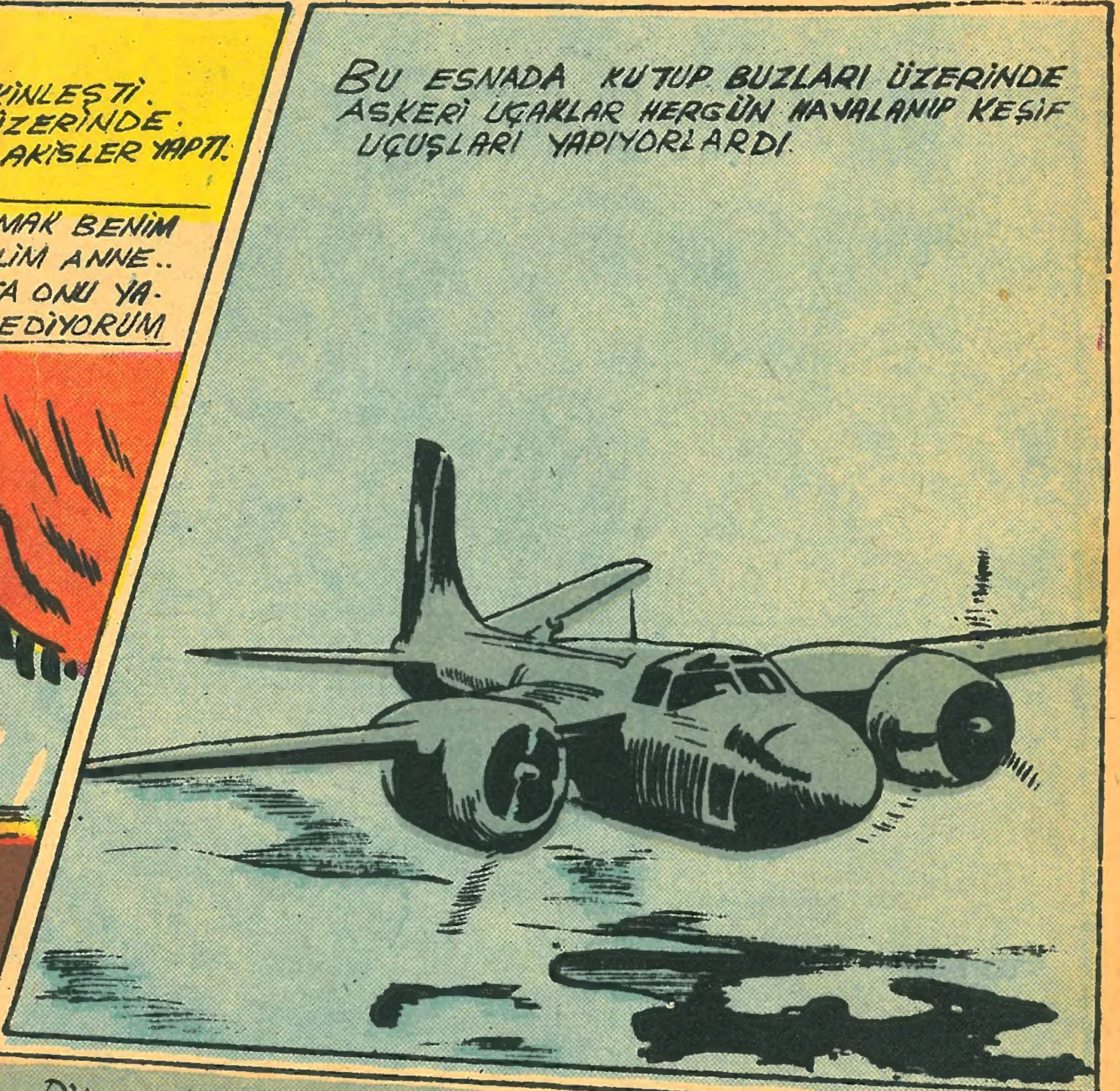
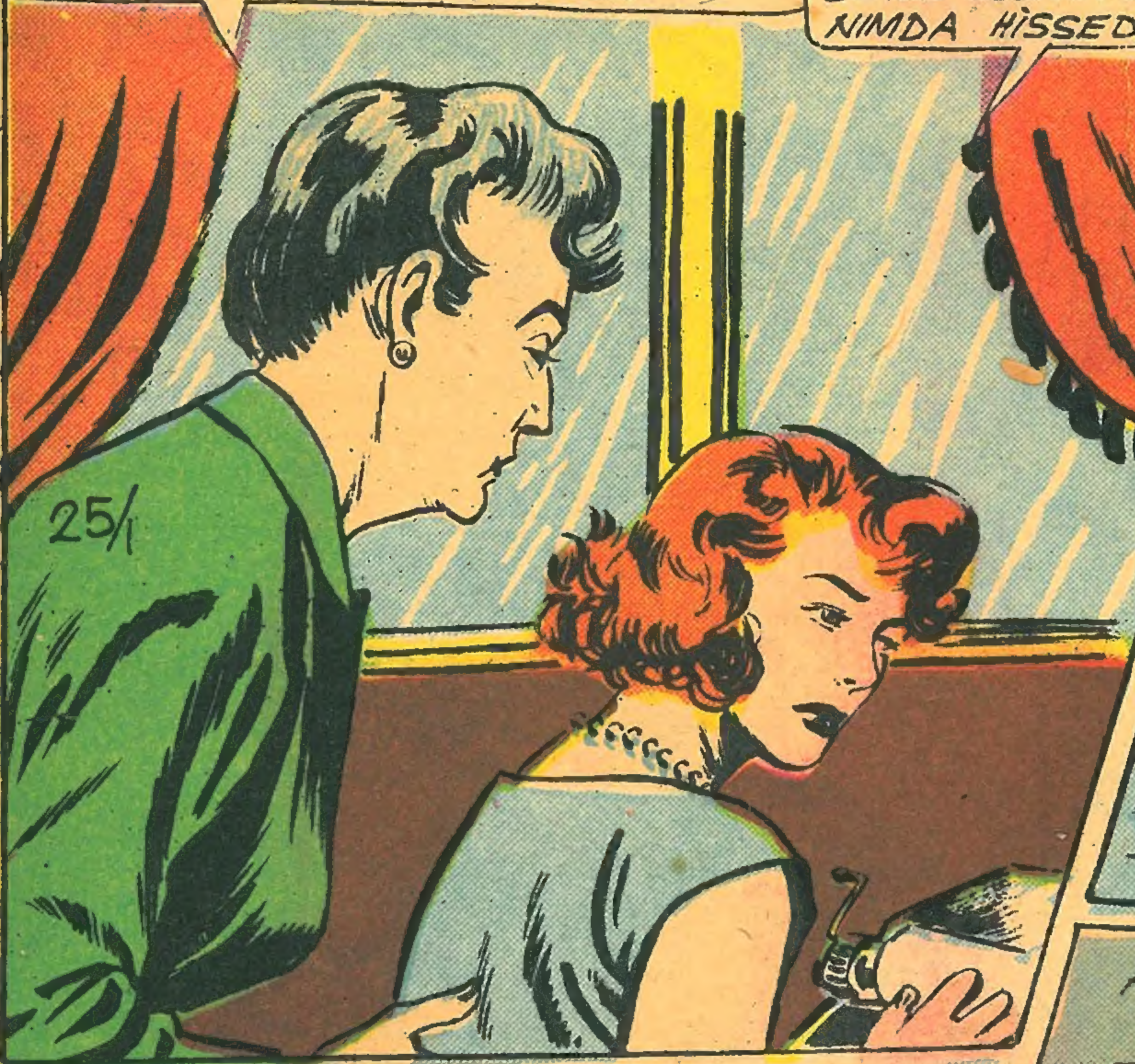
GÖK SÜVARI

ARADAN AYLAR GEÇTİ. ORORA TEKRAR SAKİNLEŞTİ. VE ÇALIŞMAYA BAŞLADI AMA BÜYÜK ACI KIZIN ÜZERİNDE. DERİN AKISLER YAPTI.

HEP YAZI YAZIYORSUN KIZIM. BU SANA DOKUNUR. BİRAZ ÇIK HAVA AL, AÇIL.. NEDEN GİDİP DORA'YI ZİYARET ET. MİYORSUN. O SENİ AVUTUR.

YAZI YAZMAK BENİM TEK TESELLİM ANNE.. BÖYLE OLUNCA ONU YANIMDA HİSSEDİYORUM

BU ESNADA KUTUP BUZLARI ÜZERİNDE ASKERİ UÇAKLAR HERGÜN HAVALANIP KEŞİF UÇUŞLARI YAPIYORLARDI.

PILOT ARKADAŞININ DEDİĞİ GİBİ YAPTI.

UÇAĞI BİRAZ SA. GA AL VE ALGALT. BİR BUZ DAĞININ ETRAFINDA BİR SÜ. RÜ FOK GÖRÜR GİBİ OLLUYORUM..

BAK NİLS.. ONLAR FOK DEĞİL İNSAN.. YANLARIN DA DA BİR UÇAK EN. KAZI VAR.

EYET HAKKIN VAR..

OLTAYLA TUTMAK NİYETİNDESİN YOK. SA ?!

İKİ HAVACI BİR BİRLERİNE HAY RETLE BAKTILAR.

HİÇ MÜM. KÜN MÜ NİLS?

BU BİR MU CİZE OLUR DOĞRUSU.

MANDRAKE SAL ADAMLARI

MANDRAKEYLE NARDA VE
ARKADAŞLARININ BİNDİĞİ
YAT AĞIK DENİZDE YAVAŞ YA-
VAŞ İLERLİYORDU. HAVA ÇOK
SICAKTI. NARDA LÂSTİKTEN
ŞİŞİRİLMİŞ BİR SALDA
GÜNEŞLENİYORDU.

ZİYANİ YOK.. BÖYLE YANMAYA
ÖMRÜMÜN SONUNA KADAR RAZIYIM.

1

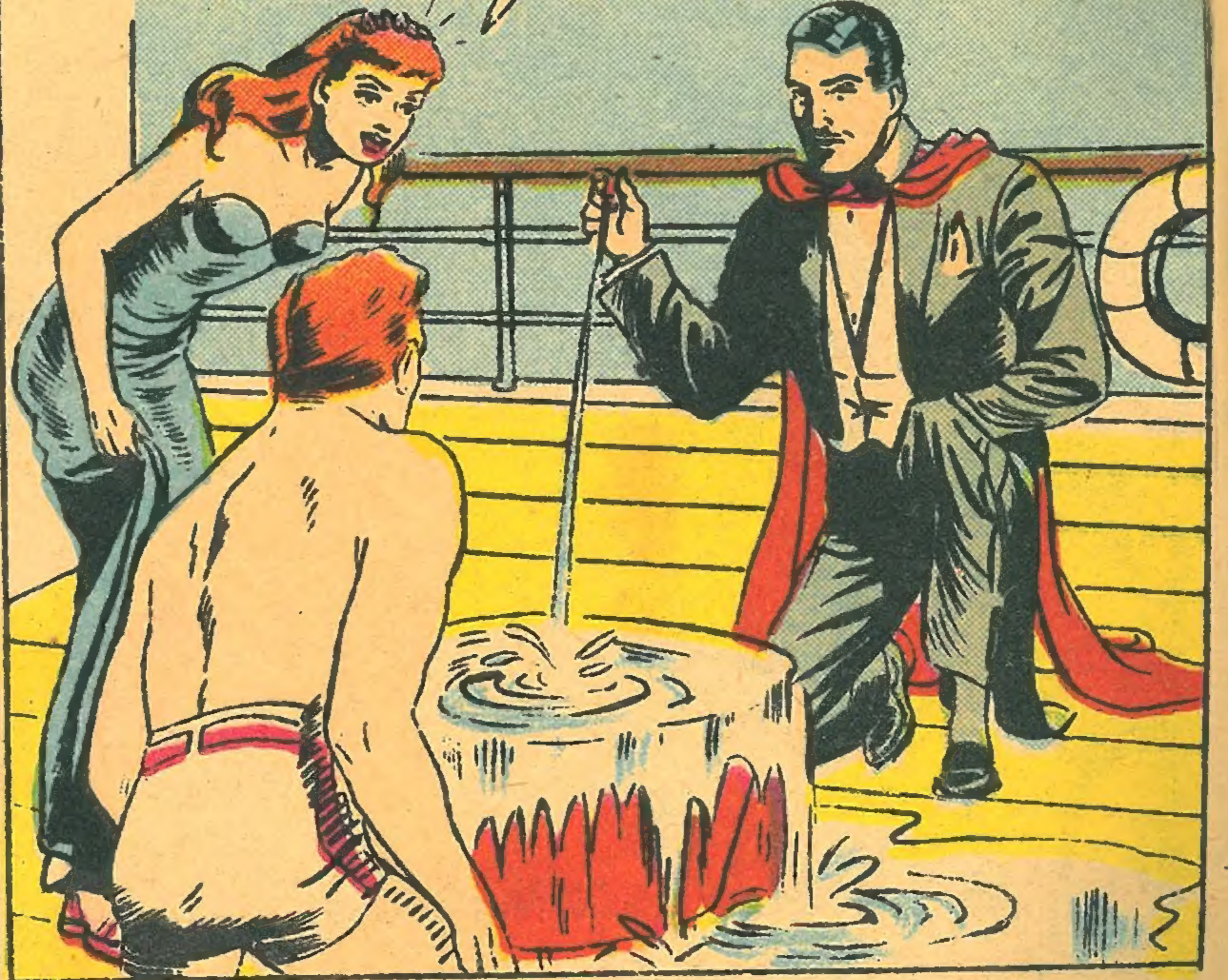
NARDA!.. KAVRU-
LACAKSIN..

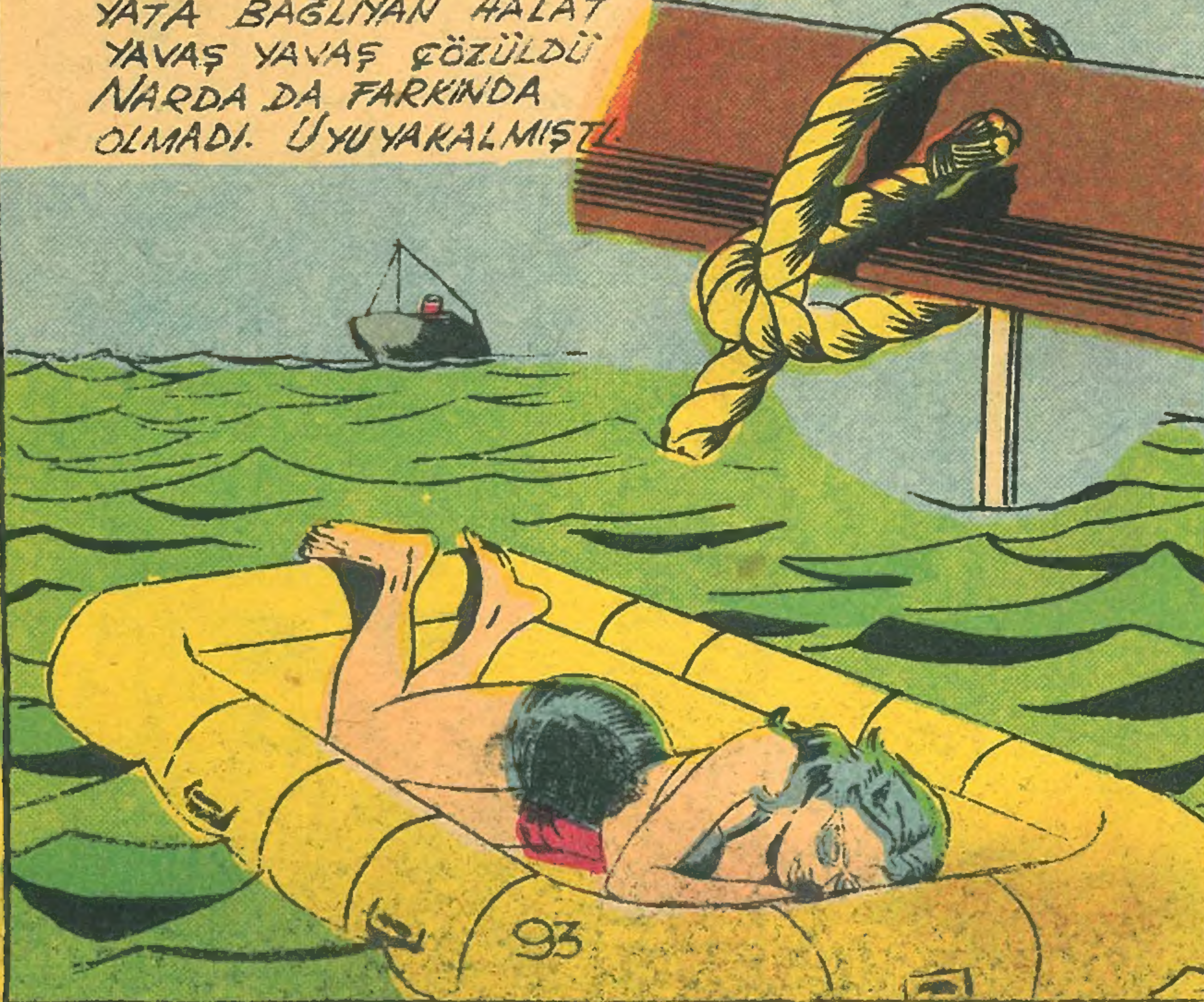
MANDRAKE YATTAKİ ARKADAŞLARINA NUMARALAR
BAKIN ÇOCUKLAR.. ŞU ELİMDEKİ DAM. YAPIYORDU.
AMAN MANDRAKE!OLA. LALIKLA ŞU TERNEYİ
CAK ŞEY YAP. BARI.. SU İLE DOLDURAYIM
MI ?

OLMIYACAK ŞEY SÖYLEDİM.. PEKİ
ÖYLEYSE..
AMAN MANDRAKE! DÜR DÜR.. YATI BATIRACAKSIN

BU SIRADA, KİMSE FARKINDA
OLMADAN, NARDANIN BİNDİĞİ SALI
YATA BAĞLIYAN HALAT
YAVAŞ YAVAŞ ÇÖZÜLDÜ
NARDA DA FARKINDA
OLMADI. UYUYAKALMIŞTI.

YATTAKİLER BİRDEN PATLAK VEREN BİR FIRTINA
İLE KENDİLERİNE GELDİLER. MANDRAKE : «NAR-
DAYI ALALIM!» DİYE YATIN KİÇİNE KOŞTU. FAKAT
NE NARDADAN, NE SALDAN ESER VARDI.

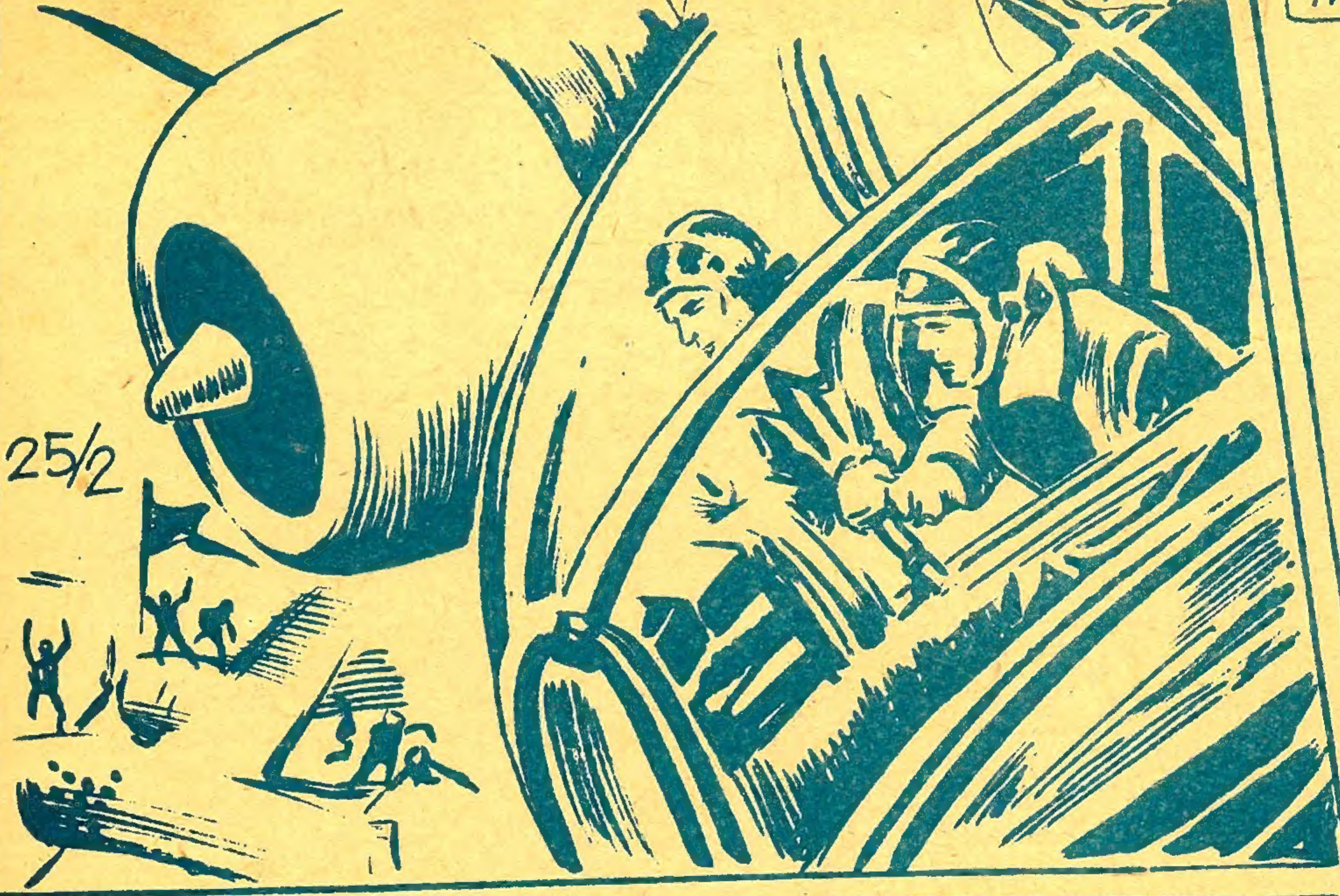

NARDA GİTĞİDE KUDURAN KORKUNÇ
BİR DENİZİN ORTASINDA UYANDI. NEYE UĞRA-
DIGINI ŞAŞIRDI. — ARKASI VAR —

PİLOT, UÇAĞI, GÖRDÜĞÜ İNSAN TOPLULUĞUNA DOĞRU SEVKEтті.

ENKAZ ÜZERİNDE İSVEÇ BAYRAĞI VAR.. ONLAR..

TAM SEKİZ KİŞİ.. HEPSİ SAĞ

25/2

İKİ PİLOT SEVİNÇTEN ÇILDIRACAK GİBİ OLURLAR. SONRA VASA DERHAL MEVKİ TAYİNİNİ YAPTI.

NİLS.. DAHA ALÇAL.. UÇAK.. YİYECEKLERİ DE ATALIM. TAKİ İLÂÇ KUTUSUNU ATA. BİR DE KÂSİT YAZ. SİZİ GÖR LİM.. DÜK. GESARET.. KURTARA..

ÇAĞIZ. YAŞASIN İSVEÇ.

ÜZERLERİNE ALÇALDILAR. VE YİYECEK VE İLÂÇLARIN HEPSİNİ ATILAR.

AŞAĞIDAKİLER SEVİNÇTEN AĞLAYIP KUCAKLAŞIRLAR.

GÖRDÜLER GÖRDÜLER..

AYLARDAN SONRA Nİ-HAYET.

KURTUL-DUK.

KURTULDUK KURTULDUK

AYNI GÜNÜN AKŞAMI STOKHOLM RADYOSU BU HABERİ YAYINLADI.

Ayılar adasından gelen bir telgrafta bir uçağın buzlar arasında bir uçak enkazı ve sekiz kişi gördüğü bildiriliyor. Bunların Ubaldo ile arkadaşlarının olması pek muhtemeldir.

95/2

YAZI YAZMAKLA MEŞGUL OLAN ORORA BU HABERİ DUYUNCA BÜYÜLENMİŞ GİBİ KALDI VE SONRA BİR ÇİĞLİK ATTİ..

ANNE ANNE KÖŞ.. YAŞI.. YÖR..

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 6

Bana küfürler eden ve beni yaralayan adam:

— Müsaade ediniz de bir sigara içeyim, dedi.

— Buyurunuz.

— Sizden bir istirhamım var.

— Söyleyiniz.

— Adınız Emeldi, değil mi?

— Evet.

— Emel hanım, beni affediniz.

Bütün sözlerim ve hareketlerim bir buhran eseridir. Elimde değil. Hastata ve bedbaht bir insanım. Bakınız nasıl titriyorum. Bu hayattan bir an önce kurtulmak lâzım. Bir zalim, bir canavar olan babamın tekliflerine razı olmaktan başka çarem kalmadı. Kim olursanız olunuz, siz de bu cehenneme düştünüz. Sizin için de bir tek kurtuluş çaresi var. Babamın istedikleri olsun.

Kendimi tutarak:

— Karşınızda bardan veya sokaktan alınmış bir kız yoktur Adnan Bey, dedim.

Durmadan titriyordu. Yüreği boğazına çıkmış gibi soluyordu:

— Biliyorum, öyledir ama, başka çare yok. Babam size ne vadetti? Elli bin, yüz bin mi? bir okadar ben vereyim.

— Sizin paranızdan nefret ediyorum Adnan Bey. Babanız kendi etrafına menfaatten ve servetten bir duvar çekmiş. Burada olup bitenlerden ne zabitanın haberi var ne de adliyenin. Burada insanları hürriyetinden mahrum bırakıyor, burada insanların mukadderatıyla oynuyorlar. Buradan sağ kurtulacağımdayan ümidim kalmadı. Buna rağmen yüzünün akiyle ölmek isteyen bir kızım.

Adnan bey yüzüne baktı ve içini çekti:

— Emel Hanım. Size bir şerefsizlik ve iffetsizlik teklif etmedim, dedi. Babam da sizin benimle nikâhlanacağınızı söyledi. Buna razı olmuştunuz. O bir torun istiyor. Bunu temin etmeğe çalışarak bu Sırat köprüsünün korkunç uçurumlarına yuvarlanmadan geçelim. Düşününüz, kısa süren evlenmeler yok mudur? Nihayet bir çocuk sahibi olacağınız anlaşılınca derhal ayrı bir daireye nakledileceksiniz. Ve bu çocuk dünyaya gelir gelmez aramızdaki nikâh feshedilecektir. O zaman babam size vadettiği tazminatı verecektir. Sonradan davacı olmamanız için sizi para ile doyuracaktır. Buradan pek zengin bir genç kadın olarak ayrılacaksınız. Hattâ isterseniz çocuğunuzun yanında kalabilir ve pek zengin bir hayat sürersiniz.

Adnan Bey pek makul konuşuyordu. Fakat titremesi, ıstıرابı asla geçmiyordu. Onu tahammül edilemeyecek bir erkek bulmadım. Zaten bu işe bir kere girmiş bulunuyordum. Sözü uzatmaktan çekinmedim:

— Be efendi, gayet soğuk bir teklif karşısındayım. Bir karar vermeden önce anlamak istediğim cihetler var. Meselâ bir başka dairede kapalı tutulduğum sırada beni öldürmeğe kalktılar. Çamların üstüne çıkan birisi öyle bir bıçak savurdu ki bir an önce oturduğum sezlongu tam göğsümün hizasından delerek duvara çarptı. Bu öyle bir bıçak savuruş ki kime gelirse gelisin bıçağın sapı bile insanın göğsüne gömülebilir. Bunu kim yapıyor? Benden ne istiyorlar?

Adnan Bey bir kat daha sarardı. Sustu. Ben ısrar ettim:

— Bir anlaşma umuyorsanız bana hakikatleri söylemekten çekinmeyiniz. Dostumu, düşmanımı bileyim. Siz miydiniz yoksa?

Adnan Bey:

— Ben hürriyetinden mahrum bir insanım, dedi. Ben tamam bir yıldan beri burada kapalı tutuluyorum.

— O halde kimdir?

— Bunu kat'i olarak söyleyemem.

— Kimden şüphe ediyorsunuz?

— Herhalde böyle bir çocuğun dünyaya geldiğini istemiyenler var.

— Benden önceki bedbahtlara böyle kasitler yapıldı mı dersiniz?

— Zannetmiyorum. Çünkü onları asla kabul etmiyeceğimi biliyorlardı.

— Benim hakkımda niçin bu mumaele yapıyor?

— Çünkü siz Eniseye pek fazla benziyorsunuz. Benim zorla benden

daha iyi olur.

— Çok, çok fenayım Emel Hanım. Benim, Enisenin ve hattâ sizin kurtuluşunuz ancak sizin lütfunuza kalmıştır. Size rica ederim.

Ağlamağa başladı. Bu sırada aklima mektup gelmişti.

— Sizin için bana bir emanet verilmişti, dedim. Biraz geç kaldı ama sebepler vardı. Yalnız benden kimin verdiğini sormayınız.

Bucak bucak sakladığım mektubu verdim. Hayretler içinde, titrek parmaklarıyla kapalı zarfı açtı. Uzaktan beş altı satırdan ibaret bir mektup olduğunu gördüm. Adnan Bey daha ilk satırlarda hıçkırarak ağlamağa başladı. Mektubu bitirince bana uzattı. Şu satırları okudum:

«Adnanım, bu mektubum eline geçerse ne mutlu bana. Senin için her şeye katlanırım. Kalbinin iştice

lerce devam etti.

Fena geçen bir geceden sonra, sabahleyin onu yine pek mustarip buldum. Bana kapıyı açmamı rica etti. Açtım. Açar açmaz bir canavar gibi üstüme atıldı. Fakat hasta bulunan ve mütemadiyen titreyen bu adam bir çocuk kadar halsizdi. Yüzündeki korkunçluğa mukabil titreyen elinde ve ayağında kuvvet yoktu. Onu omuzundan ittim. Tekrar saldırdı, fakat kendisiyle pek güzel baş edebileceğini anladı. Yensinden ağlıyordu. Nihayet tehlide başladı:

— Bana bir mektup getirdiğini söyleyeceğim.

— Benim kimseden korkum yok. Söyle, dedim.

Tehditleri ricalar takip etti. Yalvardı. Sonra yine üzerime atıldı. Bir aralık boğaz boğaza geldik. Tam bu sırada kapı açıldı. Mollabeyle Güllü salona girdiler. Adnan bir şey duymuyordu. Kendisinden geçmiş bir haldeydi. Pek soluyordu. O benim boğazımı sıkıyor, ben onun saçlarını avuçlamış başını kendimden uzaklaştırarak arkaya kanıyor, boynumu kurtarmak için bir elimle çalışıyordum.

Nihayet boğazımı kurtardım ve bütün hırsımla göğsünden ittim. Babasının ayaklarının altına yuvarlandı.

O zaman garip bir sükûnetle bizi seyretmekte olan Mollabey haykırdı:

— Vicdansız insanlar, alçaklar. Namus düşmanları.

İçeriye çekildim. Bir iki dakika sonra Mollabey yanıma geldi. Yine pek sakin ve telâssızdı. Sanki başıma gelenleri bilmiyormuş gibi:

— Emel Hanım, dedi. Annenizden bir mektup var. Sonra rica ederim bana cevap veriniz. Adnan size niçin saldırıyor.

— Bilmiyorum, diye haykırdım. buraya öldürmek için mi getirdiniz? Şuraya bakınız.

Omuzumu sıyırarak hışla mosmor olan çürüğü gösterdim. O andaki mücadelede de boynumda pençe pençe izler kalmıştı. Hattâ yüzümde bazı tırmıklar vardı.

Mollabey elini omuzuma koydu ve:

— Annenizin mektubunda da göreceksiniz, dedi. Sizin için yüz bin lira bankaya yatırılmıştır. Annenizin adına yatırılan bu parayı ancak kendisi alabilir. Ben böylece kardeşinizin ve annenizin istikbalini olsun bir dereceye kadar temin ettim. Fakat bu bundan ibaret kalmıyacaktır. Belki daha beş altı misli, belki bir milyon sahibi olacaksınız. Sakin olunuz kızım. Bana anlatınız. Adnan sizi öldürmek mi istiyor?

Konuşacak halde değildim. O dışarıya çıktı. Salondaki münakaşayı şöylece duydum:

— Baba, baba, istediğine razıyım. Fakat o beni istemiyor. Bir başkasını bul. Hem çabuk ol. Öleceğimi sanıyorum. Üstümde korkunç bir hal var.

— Kim istemiyor?

— Emel. Beni reddediyor.

— Böyle bir hareket gayet tabiidir. Resmen karı koca olmanız lâzım.

— Ne bekliyorsunuz? Ben razıyım. İstedigin çocuk dünyaya gelsin.

(Arkası 14. sayfa)

Sizin için de bir tek kurtuluş çaresi var. Babamın istediği olsun.

ayırtılan karımı sizinle unutacağımı düşünmüşlerdir.

— Niçin karınızı bıraktınız?

— Ben istemedim bunu. Çok uğraştım. Fakat babam yemin etti. Ayrılığa razı olmazsam Eniseyi öldürteceğini söyledi. Böyle bir şeyi yapabiliirdi. Bir kere ağzından çıkmazın.

— Yine Bayan Eniseyi bulacak ve evleneceksiniz, değil mi?

— Bunu elbette isterim. Bunu temin etmek için de size rica ediyorum.

— Ben ne yapabilirim?

— Benimle evlenir ve kısa bir zamanda ayrılırsınız. Bu teklifte hiçbir şerefsizlik yok.

— Evet ama okadar soğuk bir hal ki. Benim yerimde bir diğeri bulunmalıydı. Meselâ benden önce size teklif edilen kızlar. Sizin için pek daha kolay olurdu.

— Öyle, öyle ama ben nedense istemedim.

Adnan Bey gittikçe daha fazla titriyordu. Artık dişleri birbirine vurmağa başlamıştı.

— Hastasınız, dedim. Yatsanız

rak etmiyeceği bir evlenme yaparak o vicdansız adamın istediğini meydana getir. Senin zavallı Enisen buna da razı. Tek biz kavuşalım, tek ben seni yine ümit edeyim. Allah beni senin kolların arasında bir ölümle mesut etsin benim sevgili Adnanım!

Mektubun altında «Senin zavallı karın: Enise» imzası ve tabiri vardı. Adnan bu mektubu tekrar okudu ve yüzüne, gözüne sürdü. Ben bu kadar kuvvetli bir aşkı hiç tasavvur etmemiştim. Zavallı adam:

— Beni kurtarınız, beni kurtarınız Emel Hanım, diye inliyordu.

— 7 —

O günü düşünceler içinde geçirdim. Akşam yemeğini beraber yemiştik. Kendi daireme çekildim. Aradan bir saat kadar geçmeden kapı çalındı. Yatmıştım. Bana kapıyı açmamı rica ediyordu. Ertesi gün görüşebileceğimizi söylediğim zaman birden sinirlendi. Yine kapıyı tekmelemeğe ağır hakaretler savusmağa başladı. Bu böyle saat-

SU İKİ GÖLGEYİ GÖRÜYOR MU.
SUN? KRALLA VARGO.. PEŞ.
LERİNİ TAKİP ET. ATMACA
REİSİ. BULUR SUN.

EVET.. ARTIK KORUYUCUSUNU KAYBETTİ. RO.
ZİTA ONDAN NEFRET EDİYOR.

YATIRIN ORAYA VE İZTİRAP GE
TİRMEMEYE GAYRET EDİN.. ONA
SONRA BEN YAPACAĞIMI BİLİRİM.
BANA BİR HERİM GÖNDERİN ŞİM.
Dİ.

32

ÖLDÜRE
YİM Mİ?

ADALAR KRALİÇESİ

ROZİTANIN NE MAL
OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİM.

BENİMLE ALAY ETTİN
HA.. BEN SANA GÖS.
TERİRİM.

ARZUM KURTULMASI
DEĞİL BİR İKİ GÜN
KENDİNE GELMESİDİR

İSTEDİĞİM YE-
GANE ŞEY KENDİ-
Nİ KAYBETMESİN
VE BENİ TANI.
SIN

BU İNSANI BİR
ŞEY OLMAZ AMA
PEKİ BU ŞURUP.
TAN HER DÖRT
SAATTE BİR,
BİRKAÇ DAMLA
ÇİİRİRSENİZ KEN.
DİNE GELİR

GARİP BİR ARZU! BAZI KUVVETLİ
İLÂGLAR ONA BİR İKİ GÜNLÜK BİR
HAYAT VEREBİLİRLER.

DOKTOR!.
TESİRİ NE KA.
DAR ZAMAN SON-
RA GÖRÜLÜR?

YARIM SAATE
KADAR. FAKAT
SONRA VAZİYE.
Tİ BİRDENBİRE
FENALASIR

ARTIK GİDEBİLİRSİNİZ. LÂZİM OLUR
SANIZ SİZİ YİNE ÇAĞIRTIRIM.

SANA İŞKENCE YAPIP KENDİ ELLE-
RİNLE GEBERTMEK İSTİYORUM SON-
RA ATMACA REİSLE DE HESAPLAŞA-
CAĞIM.

JOFRE YAVAŞ YAVAŞ KENDİNE GELDİ

ROZİTA
SİZ MİSİ.
NİZE

EVET BENİM YÜZ
SÜZ DÜZENBAZ.
ALLAH CEZANI VER
Dİ. FAKAT BENDA
HA BETERİNİ YA
PAGAĞIM

ROZİTA SİZİ ÇILGIN.
CA SEVİYORUM

BU MAVALI
OKUMAKTAN
VAZ GEÇ AR.
TIK..

ROZİTA AŞKINDAKİ SAMİ
MİYETİ ANLAMADIN MI?
ATMACA REİSİ DELİCE KİŞİ
KANIYORDUM. ONUN YE-
RİNE BURAYA GELMEK
İÇİN YALVARDIM.

HAYIR.. YALAN
SÖYLÜYORSUN..
MAKSADIN BENİMLE
ALAY ETMEKTİ } ARKASI VAR

Bedavacı

Yazan: M. YAMAN

Kalabalık günlerden biriydi. Tren hıncahınç dolu. Kan, ter içinde, ıklaya, sıklaya vagon kapısında kendisini göğüsliyen bir delikanlının yardımıyla bavulunu fileye koymağa çalışırken:

— Kuzum dikkat ediverin, dedi. Daha bilet alamadım. Şimdi gelirim.

Bir de el çantasını delikanlıya bırakmıştı. Geldiği gibi gitti. Pencere önünde kendisine bir yer bulmuş olan delikanlı:

— Ne tuhaf adam, dedi. Ben yolcu değilim ki, birisini bekliyorum, ona yer tuttum. Ya tren kalkarsa.

Herkes yerleşmek telaşındaydı. Ayakta bekliyen delikanlı, boyun pencereden uzanıyor ve söyleniyordu:

— Bir dakika var, kapılar kapanıyor. Gördünüz mü başıma geleni.

Birisi seslendi:

— İniniz bari.

— Nasıl ineyim, dedi. Bana emanet bıraktı. Sizden şüphelendiğin için değil. İster misiniz ötemi benim çaldı diye iddia etsin.

Gitmiyecekler inmişlerdi. Vagon kapılarının güm güm sesi çıkıyordu. Lokomotif acı acı düdükle çaldı. Kompartımandakilere tası olmuştur artık. Ha geldi, ha geliyor derken tren kalktı. Delikanlı dövmüne başladı:

— Ben şimdi ne yapayım, gördünüz mü başıma geleni?

Tren Haydarpaşayı geçiyor, raylar şark şark ötüyor, delikanlı yerinde duramıyor ve söyleniyordu:

— Bari yanımda para olsaydı. Üstelik çantasını da başıma dert diye bıraktı.

Pendikte inebileceğini söylediler. Birisi bir siğara uzattı. Geçen memura seslendiler, ona işi anlatılar. Memur:

— Şişman bir adam son vagona atlamıştı, dedi. Bulalım kendisini.

Delikanlı da kalktı, çanta elinde treni aramağa başladı. Tren durmadan gidiyor, ara istasyonları bir-bir geçiyordu.

Şişman yolcu bitkin bir halde vagonu bulup kompartımana geldi. Pendikteydiler. Bu sefer delikanlı yok. Şişman adam:

— Aman çantam, dedi. Sakın uygunsuzun biri olmasın, içinde evrakım, bir miktar da param var.

Tren Pendikten de ayrılmış alabildiğine gidiyordu. Bütün katar memurları delikanlıyı arıyordu. Nihayet İzmirden kalktıktan sonra delikanlı helâlardan birinden çıktı. Çok bitkin görünüyordu. Vagona gelip yerine oturdu. Nefes nefese çantayı sahibine teslim etti:

— Karnum, karnum, diyor. Sinişlendim mi hep böyle olurum.

Başım dönüyor, karnımda sancı var. Pek fenayım.

Bir yolcu şişman adama öfke ile baktı:

— A birader, bir iki dakika önce gelseydiniz ya. Günah değil mi bu delikanlıya. Hem trende kaldı. hem de hastalandı.

Şişman adam mahçuptu. Evrak çantasında her şeyin yerli yerinde durduğunu görünce ferahlamıştı:

— Ne bileyim yolcu sandımdı, dedi.

Yaşlı bir adam münakaşaya girdi:

— Ne olmuşsa olmuş, şimdi bu delikanlı üstelik cezalı bilet mi al-sın? Namus belâsı emanet diye inemedi trenen. Zaman kötü.

Şişman adam:

— Canım veririm bilet parasını, dedi.

— Bilet parasını vermekte biter mi a birader? Bunun geri dönüşü var, yiyeceği, içeceği var, işinden gücünden de oldu. Üstelik hasta.

Delikanlı gözlerini kapatmış, arkasına yaslanmıştı. Kendisine tavsiyede bulunanlara:

— Kimildarsam fena oluyorum, böyle rahat ettim biraz, dedi.

Ona yer açıldılar, uzandı. Biraz daldı. Eskişehirde tekrar helâya gitti. Tren kalkınca döndü. Sendeliyerek yerine oturdu. Şişman adam:

— Ara istasyonlarda inmeyin artık, dedi. Oldu olacak. Ankaraya kadar gidersiniz. Ben Sivasa gidiyorum. İsterseniz Restoran kapanmadan bir şey için sıcak sıcak. Belki de yemek yiyebilirsiniz.

Güçlkle yerinden kalktı. Yemek vakti geçmişti ama yine çerez

kabilinden bir şeyler bulundu. Yemek yiyince de rahatlandı. Vagona neşeli döndü.

— Size yük oldum, dedi. Alın- (Arkası 14. sayfa.)

MONTE KRISTO'NUN ESRARİ

— Ben Emel hanımı ikna edeceğim. En kısa bir zamanda evleneceksiniz. Belki bir hafta içinde, Mahkemenin karar alacağım. Memurları buraya getireceğim.

— Bana Selimi yolla baba, Selimi yolla. Çok fenayım.

Mollabey çıkıp gitti. Kapıyı sürmelemedi. Biraz sonra salonda konuşma duydum. Anahtar deliğinden dinledim. Şöyle bir konuşma duyuluyordu:

— Nerede kaldın Selim. Çıldııyorum. Kaç gündür ne uyuyor, ne de yerimde durabiliyorum. Bütün vücudum ağrıyor.

— Gelemedim. Gelmek istedim fakat amcam bulunmadığı için bırakmadılar.

— Getirdin mi?

— Evet. Fakat ancak iki tane.

— Niçin daha fazla getirmiyor sun?

— Bulamadım. Vermiyorlar. Bir hasta için almak lâzım. Emin ol ikisi yüzer liraya mal oldu bana.

— Çabuk ol. Haydi çabuk ol.

Gelen, getirilen ne idi? Anahtar deliğine gözümü uydurdum. Fakat bir şey göremedim. Dışarıdaki konuşmalar çabucak yavaşladı. Sonra derin bir sükût oldu. Kapı açılıp kapandı. Zannettim ki da rede kimse kalmadı.

Güllü yemeği getirdiği zaman salonda Adnan Beyi kendisi bir koltukta, ayakları bir koltukta derin bir uykuda gördüm.

Bu uykuyu ertesi sabah ta aynı şekilde devam etti. Garip bir endişe ile yanına sokuldum. Orada sigara tablasının içinde küçük bir ampul gördüm. İçi boşalmış olan bu ampulün üstünde Kokain kelimesini okudum. Fakat bu isim bir çakı ile kazınmağa çalışılmıştı.

Adnanın derin, baygın bir uykusu içinde olması bana bu ampulün tesiri yüzünden olduğunu anlattı. Geldiğim sırada da onu böyle cansız ve kendinden geçmiş bulmuştum.

(Arkası gelecek sayıda)

BEDAVACI

(13. sayfadan devam)

mızın yazısıymış. Bari para olsaydı yanımda.

Şişman adam onun iyileşmesinden ferahlamıştı.

— Paranın lâfı mı olur, dedi. Lütfen dönüş ve dönüşte yiyecek parası olan şu elliliği kabul et.

Zorla parayı kabul ettirdi. Delikanlı pek mahcup olmuştu. Fakat Ankaraya varıp trenden inince pencereye biriken yolcular delikanlının kızılı erkekli birkaç arkadaşı tarafından karşılandığını, kucaklandığını hayretle gördüler. Hatta delikanlı vagonun önünden geçerken:

— Neden mi öteki trenle gelmedim? diyordu. Bir enayi bulamadım ki. Sivaslı öküz de um aradığım tipmiş. Dönüş paramı bile verdi ama yine bir bedava tarafından yolculuk etmenin çaresine bakmalı.

BİNBİR ROMAN

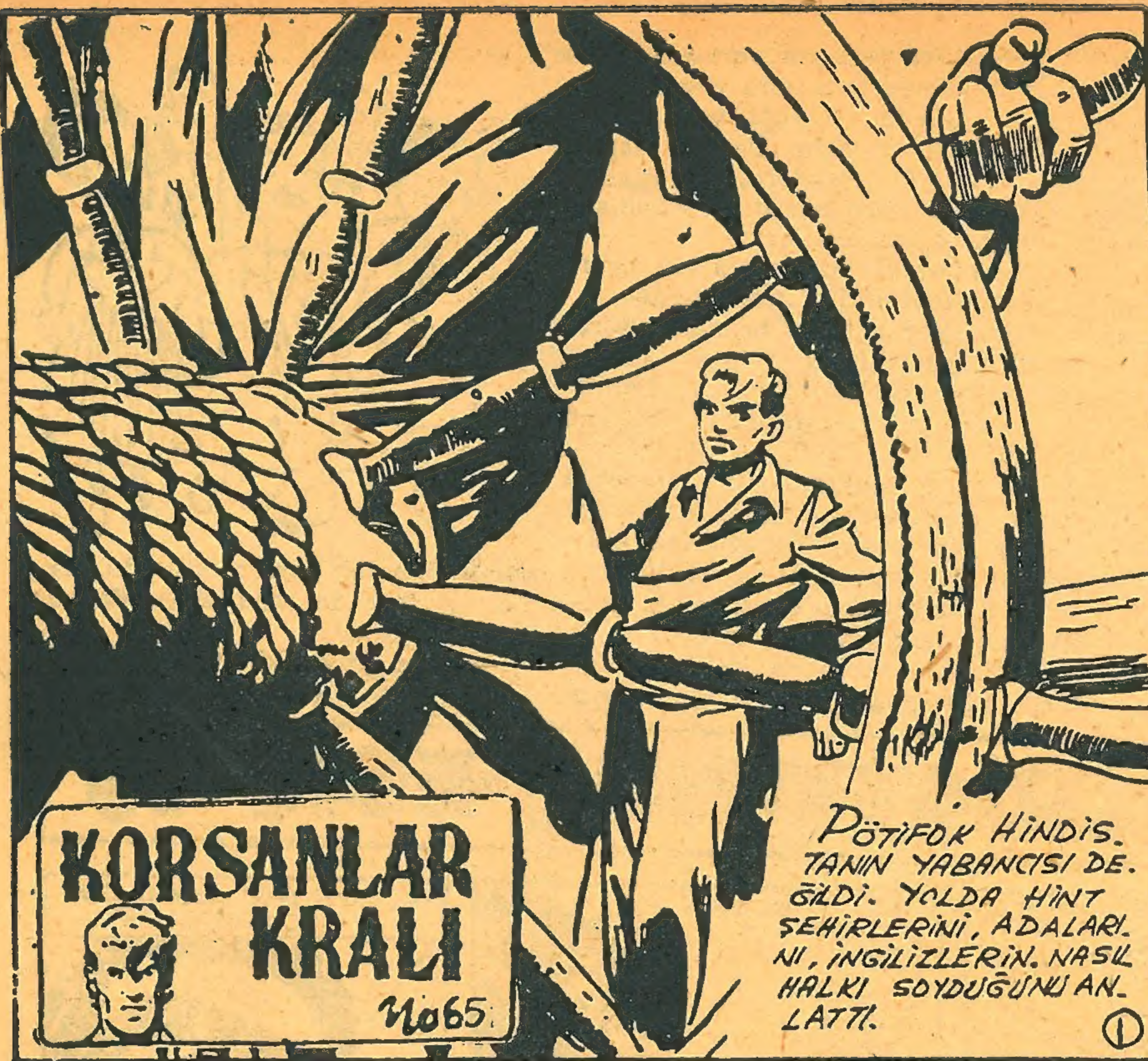
Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: FAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ARKASI VAR

Kalb Kalbe Karşıdır!

11

INES İSVİCRELİ KONT
GILBERT ROVELAN
İLE NİŞANDANDIĞI-
NI ANLATIR.

Çok memnun oldum
ines! Tabii mesud-
sun değil mi?

Evet ama ortaya bir
mesele çıktı Giberte
senden bahsettim.
Milanoda yalnız yaşı-
yan bir kız kardeşim
var dedim. O da neden
yalnız yaşıyor diye tut-
turdu...

FLORA KIPKIRMIZI
OLARAK BAŞINI O-
NÜNE EĞER.
DEMEK SABIKASI DA-
HA ŞİMDİDEN TNESE
TESİR EDEREK O-
NUN SAADETİNE
MALOLMAK TEHDİ-
DİNİ GÖSTERMİŞ-
TİR. INES! «BAK
SEN EVLENSEN HER
ŞEY YOLUNA GİRE-
CEK.» DİYE DEVAM
EDER.

İmkânsız Ines.
Ben Ronaldoyu değil
Corcu seviyorum. Sen
Gilberte ne istersen öyle
de. istersen öldüğümü
söyle yahutta beni kar-
deşlikten red ettiğini
bildir...

Hep aynı noktadayız.
Oyine seni neden kardeşlik-
ten red ettiğimi öğrenmek
isteyecek!

Peki ama ne yap-
alım ben? Senin me-
sud olman için dün-
yadan yok olamam ki.
Yoksa beni intihar mı
ettirmek mi istiyorsun?

O SİRADA KAPİ ÇALINIR. FLORA GÖZLERİNİ SİLEREK
AÇMAGA GİDER.

Benim istediğim bu değil. Eğer
Gilbert hapse girmiş bir kız karde-
şim olduğunu öğrencek olursa ben-
den ayrılır.

Oh ines, hiç merhametin
yokmu senin...

Matmazel beni kov-
mayınız... Yalvarırım
size... Ben Fanni
Gomieroyum..

Sizini?! Alla-
him.. ines gel
buraya bu ko-
dun.

Lütfen sayfayı çeviriniz

Fanni Goniéro-mu? Ah babamı öldüren uğursuz!

Bana böyle muamelede kaklısınız! Yalnız beni Korumayınız. Sizden af dilemeğe geldim. Bayan Flora siz de ha iyi kalpli görünüyorsunuz. Ne olur dinleyin beni.

Defol buradan alçak! Ne yüzle karşımıza çıkıyorsun hâla?

Dur İnes... Galiba lıdırıp çekiyor...

Defol! katil karı! Defol

Affedin beni. Affedin.. Vıçdan azabından öleceğim. Yoksa....

Zıyanı yok hakaret edin.. İsterseniz döğün. Yeterki beni affettiğinizi söyleyin. Siz madam Flora Affedin beni ne olur.

AVGUSTUN GÜVERTESİNDE CORC VIOLETTE ARKA DAŞLIK ETMEK ZORUNDA DİR.

Şu Corc tıfıf bir tip değil mi? Kaptan? Düşünün bit ke-re. Ben onun için yamp tutu-şurken o boş veriyor.

Çok katıyürekliymiş doğrusu..

Siz ona aldirış etmeyin kaptan. Bunlar benim ihtisasım dışında kalıyorda ondan.

Çok fenasın Corc. Hiç benim sözlerimi ciddiye almıyor-sun..

Her şeyden evve size şunu söylemek isterim ki bana sen diye hitap etmeyin. Sonra bana kur yapma-yın. Herkes gemide bi-zimle alayedi-yor.

FAKAT VIOLET HİÇ BİR ŞEYE ALDIRIŞ ETMİYEREK TEŞEBBÜSÜNE DEVAM EDİYOR.

Corc beni bir parçacık da mı sevmiyorsun?

Hayır Violet! Sen benim karadığım kadın değilsin. Ben sade, samimi, Cesur ve her zaman büyük şeyler yapmak istiyon ka-dından hoşlanırım.

Peki nen var? Ağlıyor-musun? Vallahi sana hakə-ret etmek istememiştim. Sen gülmek için yaratılmış

bir kadınsın Göz yaşları sana ya-kış-mıyor..

O'Corc! Bana sen diye hitap ettin ha! Ah ne kadar mesudum.